Anul II Nr. 29

4 PAGINI 3 LEI

Duminică 18 Mai 1941

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj II
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

DIRECTOR TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 200 lei pe an
Pentru asteriați 1000 lei pe an

Înscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 03/940

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMANEASCĂ

Averea lui Malaxa să fie redată țării

Testamentul lui Victor Iamandi pe care l-am discutat deunăzi, de altfel destul de grăbit, vidică totuș o sumă de alte probleme, de alte întrebări, pe care cititorii noștri se solicită să le dezbatem.

Am arătat, — ziarele au arătat — că în testamentul fostului ministru de justiție, care a fost deopotrivă unul din oamenii cei mai influenți ai regimului vechi, se menționau așa numitele „largi ajutoare bănești" ale inginerului Malaxa.

Pe de altă parte insă se constata că acest feriș industriaș acumulase una din cele mai neverosimilor în cuprinsul hotarelor noastre. Cum nu a reușit ca se vorbește de mu știu câte MILIARDE, sau opt... Frumoasă carieră, de aur, — și admirabil pirat!

Un om de treabă, un om cum-se-cade abia se poate chiverisui după o aspră viață de muncă, trebăndu-se adeseori cum și resolve o facultate pă studii migăloase, după ani de bibliotecă și nopți de trudă, stă rezemat melancolic de colțul unei vitrine, privind cu jind cărți pe care n'ar putea să le citească. Un poet în sfârșit, un scriitor, un artist, luneam, rămâne totuș de atâtea ori pe drumuri, ceș pă pâine cotidiană... Soldatul el insuș, ofițerul el și cu ei desigur atâți slujitori ai acestui neam săficis pe care ei totuș le consimt cu destulă înfelegere și zâmbet.

...Și lângă el, în fața lor, această apariție... senzațională — acest monstru de miliarde! Și mereche nouștre: Malaxa.

De unde omul ăsta — și când? Ce este cu el? Cine e?... Ce morți și-a îngropat în pământul ăsta, — acest „Malaxa"! — și cu ce sânge strămoșesc va fi plătit el chiar numai dreptul simplu să se cheme Român!

Dar iată-l devastând în proprii termeni casele noastre — iată-l cu ghiarele adânc înfipte în grumajii, în gâtul acestei țări! Și ce avoșanță avea individul pânș mai ieri! Cum mai făcea și desfăcea el lucrurile în această țară bolnavă — în țara asta, a lui Cremene! Înălța ministri și îi desființa cu singura lui sprânceană favorabilă sau ostilă, iar dregătorii noștri așteptau, tremurând, potrivindu-și manșeta și pantalonii, să fie primiți în audiență de acestui calm bandit de cinism, de aur și de scandal!

...Dar nu mai e timp și putem renunța la exclamații, putem să lăsăm pe altă dată toate revoltele noastre! Întrebarea grea care se pune insă, și pe care o despinzi aproape din toate acrivoriile atâtor buni prieteni de pretutindeni, întrebarea zdrobitoare într'adevăr o alta — și ea rezumă cu siguranța toată desbatere a.

S'o spunem simplu și liber — s'o spunem mai ales nu fără să cerem răspunsul hotărît al celor în drept.

În timpul într'adevăr în care, nu numai un fost ministru român, dar, așa cum am spus, unul din cei mai hotărîtori oameni ai vechiului regim, se recunoaște public — chiar dacă o face post-mortem — simbriașul lui Malaxa, acest Malaxa se dovedește a fi acumulat averea fabuloasă pe care aproape nu îndrăznim s'o evaluăm! Și atunci, ce se cheamă asta? Eu o numesc tâlhărie! Vorsul industrias plătea — nu ajuta: „plătea", „cumpăra"! — pe unul (sau pe mai mulți, desigur!) din marii puternici ai silei, și cu aceste complicități el își trecea contractele lui onoroase la Stat! Și în felul asta ne fura pe toți!

Devasta armata, căreia-i dădea armamentul pe care-l știm — fără nici-o milă, fără nici un gând pentru bietele noastre hotare! Și ii era ușor după asta, lui Malaxa, firește, să-i asvârle câteva sute de mii de lei, sau câteva milioane chiar, unui Iamandi — după ce el mai întâi furase miliardele țării! Ii era ușor lui Malaxa firește să fie chiar generosul filantrop, de câteva mii de lei, odioasă pomană, aruncată la întâmplare în căciula întinsă a unui pictor sau unui poet... Dar el mai întâi ne jefuise pe toți! Și nu arunca decât firimiturile rămase dela o masă de jaf!

De aceea noi cerem astăzi — o putem cere unui regim cinstit — să se dea la iveală, să apară toți aceia, dintre dregătorii noștri, sau chiar dintre oamenii noștri de presă, cari au fost ajutați de Malaxa în timpul din urmă! Să știm în ce fel, cum, — și mai ales „cât", de sigur!

Și apoi firește, atât averile acestora, cât și a colosalului pirat de care am vorbit, să se redea patrimoniului public.

Ar fi o reparație, la care nimeni din țara asta n'ar putea să renunțe.

TOMA VLADESCU

In numărul viitor:

Răspuns unui anti-legionar

CÂNTECUL LUI OCTAVIAN GOGA

TREI ANI DE LA MOARTEA POETULUI x)

de TOMA VLĂDESCU

Niciodată nu-mi va fi lost mai anevoe să vorbesc despre Goga, decât în ceasul acestei grele aniversari, când ne găsim cu toții strânși — trei ani după moartea poetului! — să îngenuncheni odată mai multe pe lespedea mormântului dela Ciucea. Este aproape „aniversarea" aceasta, confirmarea brutală, după atât timp, a unei dispariții cu care încă nu ne putem împăca! Cei cari am avut fericirea profundă să-i cunoaștem pe Goga, chiar altfel decât numai din lumina cărților lui, cei cari l-am auzit l-am văzut, am zice ca n'am trăit de atunci nicio o singură clipă fără această tulburătoare prezență, pe care nici accidentul vest al morții n'a mai putut s'o suprime. Octavian Goga a rămas astfel să fie acelaș paznic atent al nopților noastre de trudă, termenul activ al gândurilor, sarea din lacrimi, un fel de flacără vie ca o nebănuită exaltare din atâtea doruri care nu se mai sting...

Sunt trei ani, așa-dar, de când Goga nu mai e printre noi, dar vedem astăzi într'adevăr o lume românească de pretutindeni, unanimă să simtă golul imens rămas și mai ales să piceapă desigur sensul unei pierderi ireparabile.

Ne întoarcem la ei din toate părțile, cașicând o abia astăzi am izbutit să pricepem atâta singurătate — cașicând mai ales ar trebui să-i cerem ajutor, tot lui desigur, ca să putem trăi! Și deaceea moartea lui, chiar, nu ne-a convins — nici n'am izbutit s'o credem posibilă... O umbră zdrobită de dor fălfâie prin atâtea tristeți, iar brațele noastre în zadar întinse încearcă să prindă scumpa nălucă pe care n'o mai avem, ca eroul grec căutându-și părintele peste ruinele unei cetăți.

Ter frustra comprensa manus effugit imago...

Dollul acesta nici nu se poate spune în cuvinte nici nu se mai poate sfârși... Ca proporțiile din Hamlet, stăm acum învinși pe marginea unei gropi, lângă mutra tăcerii fără răspuns — și nu mai putem pricepe!

Această figură de reverberații solare și frunteа aceasta pe care se întâlneau par'că toate armoniile lumii, ritmurile sigure care-i făceau echilibrul, tot ucrul ăsta, aceste rare frumusețe, „cum au putut să dispară? Și aceste inițiatoare metalice, aproape necunoscute, glasul acesta de nu știu ce aspre sonorități, cu timbrul lor particular, atât de insinuț și de grav— cum să nu mai auzim nimic în ceasul ăsta ăsta de singur, și ce noapte a putut s'o surgume atâta lumină! Goga era energia insăș, era flacăra el, — iar agitația lui pe toale planurile atinse, pârea să rezume inseși atributele vieții!

Cu pârul lui de atâta frumos argint, care-i lăsa totuș liberă frunțea și, subt frunțea aceasta, acele verzi priveri încărcate de depărtări, de nostalgii, dar și, de o implacabilă putere, de voință, de hotărîre, de energie, cu fața lui în sfârșit brăzdată de suferință, dar poate și de această strâvechie pătimire pe care vă nise s'o spună, Goga părea să fie mai mult un lux nedefinit al vieții, o plantă de înălțimi, acest prinț exilat dintr'o țară de eternitate și coborît printre noi să ducă el singur o simpticasă povară, care nu era numai a lui... Dar ei avea mai ales atâta tandră copilărie în ațâtindine, în gest, în priviri, — iar vorba lui, și toată înfățișarea, respiran atâtea secrete sedențiș încât, până astăzi eu nu mai știu aproape nimic să le egalezi! Acest fiu al popii din Rășinari conclase toată beția ancestrală a țăranilor din Ardeal, a lumii noastre ardelenești, iar rudenia lui cu mai îndepărtate familii de alte meleaguri colabora desigur să facă din el o emotionanată sinteză spirituală, adăugînd la această sobră atitudine de poniș, care niciodată nu-i părăsea, nobletea întreagă a unei rase de împărătesc destin, capul ridicat, accentul dominator, privirea înaltă a unui neam sortit să trăiască pe culmi... Era apoi în Goga, în toată ființa lui, o distincție de mare aristocrat al vieții, o eleganță de spontană și rafinată simplicitate aproape, era cu un singur cuvânt artistul — care dincolo de viața se desăvârșia în scrisul, în opera lui, o frază cum limba românească nu mai cunoaște alta, și în cadențele somptoase cu care ne-a ridicat numai o singură dată, adevărat ale unui vers de atâtea perfecte măsuri...

Ar vrea mai ales să spun că cel puțin după generații de tineri Romani am trăit cu Goga minutele de inalt patetism, minutele de fervoare în care am regăsit par'că inseși izvoarele rasei, că ei ne-a dat nu știu fermecate arome care au pătruns până dincolo de carne și inimi — iar acela dintre noi cari l-au înălțat chiar numai o singură dată, nu vor mai fi nitat desigur căldura unei apropieri de atâta nobleție, seducția stranie a unei chemări care conducea totdeauna până la aceste țări de azur unde largi ferestre nevăzute se deschid peste viața și vis...

...Iată ce va fi lăsat Goga să trăiască, dincolo chiar de ființa lui atât de repede stinsă — și iată dece noi strângem astăzi, într'un singur hohot, tremurând de dor, noi cari am rămas, această țărână fierbinte, un pumn de cenușe sfântă, o caldă urmă de amintiri!

*

Dar cine nu l-a cunoscut pe Goga și cine n'ar izbuti să-i cunoască singur, fără îndoială că nu-i va pricepe nici astăzi din aceste cuvinte sărace, care n'au putut să facă mai mult decât portretul palid al unei umbre...

Sunt totuș experiențe fecunde, — și care, de acum, se vor repeta cu fiecare generație, mereu. Noi l-am recitit pe Goga nu cum nu mai erau sfârșite, și toate drumurile nu mai erau atât de închise... O mistune dumpotrivă inecamnă rostogrile flacărei din dintre noi prin atâta orb dasin pe care-i străbatem. Și iată aceste triumfuri solare care se cântă în cerul îngerilor din Fast — pe care arhanghelul Raphael le aruncă vertiginos pe lume...

Die Sonne tönnt, nach alter Weise...
Iată soarele acesta care-și ridică în fiecare dimineață vâpaia...
Die unbegreiflich hohen Werke
Sind herrlich wie am ersten Tag...

*

Dar din rândul acestor podoabe, al acestor multe opere pe care timpul nu le mai pierde și nici n'ar putea să le atingă, rămâne noastra comună comuțiune cu ființa și misterioasa frumusețe particulară și de imperceptibilă viață — iată ce ne va fi spus Goga desigur, iată ce ne-a revelat el mai întâi.

El este fără îndoială, pentru sufletele risipite, această paletică regăsire, această fascinantă întoarcere acasă, de care am vorbit, dar nu mai puțin, prin geniul lui, noi ne găsim cu toții apărați deapururi în această cetate pe care nimic n'o termină. Goga a imprimat peste timp cu strigătul lui de foc, a săpat dalta lui de artist, tiparele noastre eterne, toate caracterele rasei. Niciodată o zi grea nu va mai veni să ne adune în jurul focurilor noastre, fără să-i auzim!

Am invățat prin el că Țara asta e un miracol, și că pământul nostru e o minune. Cu cerul, cu apele și cu plantele lui! Generații întregi de tineri români, dincând luminoasa moștenire cu el, vor continua deacum să rostească numele adorat al poetului, să cânte versurile melodioase, adunând din ele poate, peste timpul nenorocit, tot strigătul nostru de viață, sau murmurând în ele versetele sacre ale unei adevărate rugăciuni de neam...

„M'am născut cu pumnii strânși", spunea Goga... Sublimul martir! Va fi știut el că îl era dat din leagăn destinul să aducă plânsul întreg al unui neam care nu-și va mai termina o atât de amară poveste?

În miracolul românesc Goga poartă într'adevăr, împreună cu Eminescu desigur, toate sensurile de eternitate, iar ochiul lui intins peste un spațiu pe care numai el cunoștea de atâtea înlăcrimate priviri, are toată magia singurătă a unei implacabile misiuni și are toate puterile unui destin. A-l pricepe astfel pe Goga, a-l evoca mai adevărat și mai sigur, ar insemna poate să-i compunem din noi, din elementele care au făcut viața lui suficteasă, — am zice mai de grabă, pătimirea lui!

S'a ridicat din viața satului Goga, fără îndoială, dar n'ar fi putut să-l prindă ușor numai o horă vioaie — și în viața asta nu l-ar fi ademenit simplele cotoșii ale optimiste ale unui pastel de Alecsandri. Goga nu s'ar fi multumit să rămese facile candori, naive... El știa că este cel puțin, regăsirea cu el. În acest ingrozit climat, a fost în proprii termeni o mare întoarcere acasă subt cerul înflăcărat al unei Dimineți care nu se va mai sfârși... C e mai erau într'adevăr aceste complicate ideologii care suprimă orizonturile și ne sfărâmă nervii! Aceste febre bolnave ale unui romantism delievescent și care de atâtea ori declamă Neantul! Sau unde ar mai fi putut să ne ducă aceste atât de goale furtuni pe care un Chaleaubriand nu se mai ostenea să le ceară — orages désirés!

Nu, nu! în locul lor era altă lumină... Ea licărea undeva, într'o casă din câmp, în care un țăran milenar se ridică mereu anonim, dar în numele unui pământ etern.

Era lumina unor candele care în mii de ani nu se mai sting în casele noastre, — nici la căpătâiul unor morminte care au rămas să vegheze!

Goga ne propunea într'adevăr cadențele satului natal, autenticitatea cimitirelor și, dincolo de resemnările lumii, el ne chema, să participăm la singura viață din care putem trăi — viața încă aprinsă de ultima răsuflare a morților, continuitatea sângeului, altarul familial... [Goga] ne propunea în sfârșit accesta inaltă necesitate a unei inimi omenești calective, din care suntem o parte.

Desigur! toate orizonturile acestui mund, dar în ceasul tulburat mai ales al unei adolescențe, în care atâtea febre străine păreau să stingă în noi toată flacăra vieții. Sunt ceasuri goale, de mari răspântii, sunt acele nedeslegate întrebări care ne arată aproape toate drumurile sfârșite — și atunci un cer închis și negru coboară pe atâtea frunți de sudori, oprimă atâtea inimi tinere hotărîte par'că să moară mai mult decât să trăiască. Un zâmbet de universal dispreț ne rezumă atunci toată filosofia — am pricepul tot și nu ne mai trebue nimic: la chair est triste hélas, et j'ai lu tous les livres! Nu am să neg desigur, nici n'am să uit poezia amețitoare, de subtile alcooluri, ca parfumul unor esențe sfârșite, a acestor zadarnice vieți... Dar anarhia lor, de cele mai multe ori, a acestor terbile existențe care abdică și care renunță, nu mai cunoaște marginI.

Pe urmele astea totuș, copiii noștiri, copii de Români, și spre bineie lor desigur, epuhând toate sensurile vieții, pentru ca numai astfel să cunoască un adevăr mai întreg, vor trebui să urce ei inșiși până la adevărata cultură — dar nu mai puțin acă în aceste obscure treceri până la viață, ei vor trebui să întâlnească desigur pe bunul tovarăș de drum...

Octavian Goga, semn inalt de cultură, va avea totdeauna să fie acest bun tovarăș care ne prinde de mână —iar pentru noi

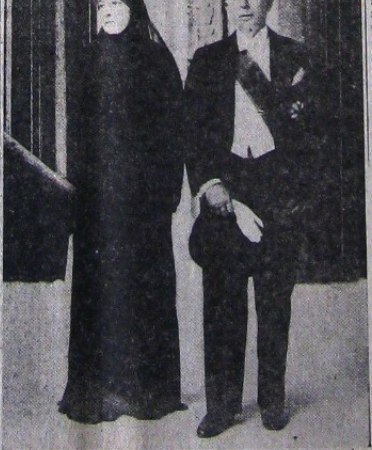

La Roma, Octavian Goga și d-na Veturia Goga, ieșind dela Vatican

x) Conferința ținută la Radio, Vineri 16 Mai 1941.

(Continuare în pag. 4-a)

PAGINA STUDENȚEASCĂ

Biserica și Tineretul

Țăria și concluden̦ța sfintelor învățături ale Domnului pentru idealurile noastre

„Eu sunt calea, adevărul și viața". (Ioan XIV-6)

In văluoarea și insuș̦ănătoarea grozavă ce a suprins astăzi omenirea, cuvintele sfinte ale Domnului mestru Iisus Hristos, s'ar părea că și-au inceiat existența sau ca s'ar afla intr'o flagrantă contradicere cu realitatea.

S'au grăbit unii să și deschidă procesul de permare reliș̦ii, prin acesta că starea iscurilor din prezent, a făcut sa expire termenul înaintirui cărui Biserica, mai puțin și-și păstrese dreș̦ul de a spune valabil cuvântul ei.

Pentru tineri o atare concluzie nu dovedește decât o ignoranș̦ă vădită a sfintelor învățături ale Bisericii și un indiș̦iu că adevărul inefabil al creș̦ș̦inismului, departe de a avea vreo stirbire în cuprinsul lui, păș̦ește acș̦i viș̦oare, prin acș̦ea că, neliniș̦ș̦ește conș̦ș̦iș̦ele atâș̦or câș̦ș̦ori atanș̦e, care intr'un mș̦ș̦ș̦

ŞAPTE ANI DELA MOARTEA LUI GHEORGHE BACLEŞANU

Se împlinesc astăzi șapte ani de la 11 Mai 1934, când omul și artistul spectacol, al inimilor noastre, — în desnădăjduita, binecuvântata amintire a celor mulți, venind din București și mai de departe, din Moldova-se cobornă în adânciul unei groapă pământ, lăsând în urma lui, Chemarea, — până unde numai urmașii de mamei cântec dăruiți ai mărturi, și prăpăstiți și pământeni, — frate care poate văzut spectator, dincre mulți pe care oficial îi desfătase.

A fost un artist mare, pentrucă — cât mai simplu în înțelegerea și mirarea, un mic cântec suferind, un mare hohot greșit, sau un accent de adânc și omenesc, de parcă ți-ar spunea de târâș vie vorbe intimi Dumneezeu) ție și nă fost, din îndemânărilă și urăciuni, năzuinele mulțimii din mulțime, în mulțime — de dragul mărăcinăciului — cruzimile și nedreptățile. — Creatorului. Acest artist mare a fost un om alt... și deosebea condamnat ar-gei: adesea o ne și și-lumile (pentru mâine) până la mocirla cabolinajului pentru, — de unde fiind totdeauna aurul prăfuiau din umoarea sesea mai greu mai strălucitor.

Când dirigiții și scenei, interesați a distanțe, și în mizerie, valoarea, și solicitau pe Gheorghe Bacleșanu pentru știluri de cele mai extravagante ale repertoriului teatral (din Shakespeare și Bernard Shaw până la Pirandello)—,comprimînd cabotinatele și neegalata cîrtoșenie — artist superior.

Un regizor și vedea (și îl dasenal pe Bălăciuanu chiar mirînd un rol verbe' ale lui Musset: „Om ne badă pas avec l'amour".

Ier ultimul său „act" de foaie filmă pământeșcă a fost, și acela, un act de mimă: nu putem uita ieșirea din cârciumă a lui Gaston, în „Ultimul act" al lui Pirandello, în care el, cu o mare și nemaiîntrecută pricepere, a redat, în mimă, o scenă de mare dramatism, în care, fără vorbă

Cântecul lui Octavian Goga

(Urmare din pag. 1)

mai multi îi dará o fost poet pe tărâmul vast al morii. Ceea ce observa Maiorescu, — poet si a-cestui cânt pelerin în care spiritul de sale mai multe ori a-rătoasă petele lui de umbră, este ca siguranta pentru ca versul lui tinga era ca sdrăvănă catedrale, care răsună pe vîu. în lumea lumii a lăcii lui.

Goga aparu deja începul „Sămănătorului cu acelui talisman" apare „istoric de sale" — în fer „a se dorfac prăpăstii". In „nuoarele năbrăcă sărac".

Si în genunchii apre tine cauzi-stăpâne mândru-și cărare!

Aceste sale poezii... Dela începul stărnit de mulțimii — mulțimile acestea nu l-ar mai putea părăsi! Toată viața lui de luptă și de iubire nu va mai fi decât strigătul acestor furtuni — un strigăt de fier pe portul de vânt! — cum singur s-a mărturisit — rămânând astfel ca și ducă prin viață destinul lui fără scăpare și admirabilul lui profil de prinț trandirban, bogat de toate revoltele noastre, ca un pedonat semănător de flori.

Și de acea satul lui chiar, mai mult vehement, este el locul în care stăvetul, de frământări și de plâns, în care se desfrunză parcă semințile unei genezе, și se preamet toate misterele unei nasteri... Versul se ridică intre desuna adânc, îngândurat și inocent, ca pe un drum de câmp. Dar cântul este trist — și ceasle și cerul... Ascultați mai bine ondularea acestor cascade, care nu se rezolvea decât cu un hohot înăbușit:

Trei prunci frățeni, ce stau să-mi moară
Și tremur ursoaie lor bolnavă
Un vânt le-a spânzurat de vârturi
Un pomn de fire de otavă.

Și în decorul acesta, care nu e decât suferință — sunt vor fi toate pelegrile lui Goga, — un vast lanțuri de sfinții incepe să prindă cerului... Sunt sfârșite rasei sterse de pământ... Sunt pereții tile care nu se mai știu... Acest „glas stăruitor de dragă" prin cartea bătrână, și o mamă care s'aplecă în somn pe frunzele cărții.

Și Vântul nostru mare, dragă
Și ei te purță la'n'Sfântul...

Dar, toate acestea, până la cosul târziu care avea să resume, ca inlodeasma, stâta harmonioasă dreamă.

Un vânt vremilor ce curg
Ațâțea cântece n'au din
Și vânul vremilor ne curg
Ațâțea cântece-a răspuns.
Eu vă cânt, părinți sătăni,
Pe vanul vost sodăi de pione...
Dece-ți stergi ochii cu cânepe
— Ori plângi, voinse Nicolae?...

Estetul va observa desigur aici secrete secrete rimuri care nu se mai înțălesc și poduoabie unei limbi cărdu Goga a lăsăit-o-i dea un sunet nou, alte armonii și alte culori.

Dar pe noi ne preocupă acum semnifie lui spirituale mai mult — acest gest mândrar al Poetului peste o lume pe care el era chemat s'o ridice. Și atunci, dela aceste lungi nostalgii, scoperite de plâns, până la revoltele Cetății,

Trecesei prin văile sfunde
Incovoindu-și îndârjite
Mărețul tău gramaz de unde —

și până la acest baladesc pelerin al unei Ardeal chinuit,

Iar cerbii, turnați, departe
Pâreau tivit cu for și sânge.

se va prinde fara îndoială cu arhitectura de gândari pe care Octavian Goga a ridicat până la nemul el a stiut ei cum dar — iar pentru lui a fost pentru totdeauna un spirit nostru scutul vin și nouă forme care nu se mai sterge.

Dar o rampă mai mică ne ilinie profunda a Rollei pe care pitiul ne servito pâna la atâta dăruire, totuș... Și de acteșt nu se poate spune mai mult, decât atâta stie etapa de acestei glorioase vieți lacă ne se pot rotoli — și toate lumea gîlcegă... va fi lăgănăit ceea ce spunea și Goga nea rotăi-tuit constii-la geniului propriu și a redat unei neuri oprirea, reușește lui universală, până la cer și până la Domnezeu...

Oddactănul, atunci, vechi de vastre ge care lesne mai tilei și le stine, vor vend din noi și lusnere mai mult pesnre unei iterii de ațâțea uiteștl, și vor sărăpunge cu trăgei lor Binia nostre cântarlord prin timp. din cântecul lui Goga totuș, din vierul lui, se vor ridica pâna la noi ecâlesat chemări de ostenite, cu îndemnul din nuspte, pe cuiul, — iar Românii nu vor gates se n'auză strigarea terșocată a morților din Ulcesa.

Ea trăește de pe acum, și vine pe'ce nă face un lung nou ecestui fluer ai lui Aaron Ianesu, pe care Goga îl inuzei îl avea colaborat la Tebea. Dar ridicăș cuțitul de stupi și Poetului, cu acelag sens desigur ca la îndreaseș o vă spune în ziua lui frigurelu de azi.

— Arcaștii Românei, chemarea lui Goga... Auziți cântecul lui. Este cântecul mânuatul Ce și în fluerul tencului, înuchnuit prin munți, în cântecul sătu despărțirea „este toate drăme și a toată mântuirea noastră".

TOMA VLADESCU

CARTILE DREPTĂȚII ROMÂNEȘTI

„Eminescu despre Bucovina și Basarabia"

Prezentarea cărții de d. prof. Gr. Ion Antoniu despre „Eminescu despre Bucovina și Basarabia" ni lui Mihai Eminescu, ale cărei cărți au a luăm-ce o sarcă ne aștepte din mănăstirea pagi și de a reușa o lucă, este ușoară. Dar, Eminescu cărți lui, tocmai de ce, numai este de mai mare actualitate.

In 1918 când Rusii ridicau din nou pretențiunea Basarabiei, Eminescu a publicat în „Timpul" o serie articole, în care pe lângă tenacitatea istorice contemporane, lăămăsuia dreptatile și soarta acestei mândre provincii, cu o mare dragoste și cu deosebita sinceritate interesând.

Eminescu arată amănunțit importanța și rolul ce l-au avut în trecut Basarabia, ca o fost ieșeșie Bucovina, patriotismul boierilor moldoveni și al Domnitorului Grigore Ghica Voda, care nu puteau consimți la trădarea, ce se urzise, și cum, în sfârșit, numai acestora trebuia urmat și la rezaua privește Basarabia.

Este aceasta problema fără de obiectul discuțiilor contemporane, în care, în care se interesau toate puterile europene. Eminescu arată cum în 1856 conferințele dela Paris se desmembrase Românii și cum, de la Ghica Voda, Basarabia ajunsese și de la Ghica Voda, cum se